

РЕШЕНИЕ

№ 2038

гр. София, 17.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 25.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **77** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по иск на Н. З. А. с правно основание чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, с който се претендира заплащане на обезщетение от Агенция Митници за времето, през което Н. З. А. не е заемал държавна служба, в резултат на незаконосъобразното му уволнение със Заповед № 8552 от 18.11.2009 година, издадена от директора на Агенция Митници, както и обезщетение в размер на шест месечни брутни заплати, на основание чл. 36.1 от Процедура за съкращаване на персонала на Агенция Митници, утвърдена със Заповед № ЗАМ-613/12.11.2009г., ведно със законните лихви, считано от деня на подаване на жалбата до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба ищецът се позовава на влязло в сила на 04.04.2011г решение № 4701 от 04.04.2011 г. по адм. дело № 435/2011 г. по описа на Върховния административен съд на Р. Б., с което е отменена като незаконосъобразна заповед № 8552 от 18.11.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници, с която на основание чл. 106, ал. 1, т.2 от ЗДСл. е прекратено служебното правоотношение на ищеца.

Ищецът твърди, че за периода от 19.11.2009 г. до 19.09.2011 г. е бил без работа, за който факт представя като доказателство препис от служебна книжка № 487 от 09.12.2002г., издадена от Агенция Митници - С. и препис от трудова книжка № 5 от 31.08.1994г., издадена от Главно управление Митници.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адвокат В., която поддържа исковата

молба и заявените претенции. На основание чл. 214, ал.1 изр. 2 от ГПК, от страна на ищеца е направено искане за изменение на иска в посока увеличение, като искът с правно основание чл. 104, ал.1 от ЗДСЛ да се счита за предявен за сумата от 9860,00лв., а искът за заплащане на обезщетение по реда на чл. 36.1 от Процедура за съкращаване на персонала на Агенция Митници да се счита предявен за сумата 5916.00лв.

Ответната страна – Агенция Митници, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Е. оспорва иска на Н. З. А. за изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител като неоснователен и недоказан. Поддържа теза за недопустимост на предявения иск за заплащане на обезщетение по реда на Процедурата за съкращаване на персонала на Агенция Митници.

Ответникът счита за недоказано обстоятелството, че ищецът е останал без работа за процесния период. Поддържа възражение за прихващане, съгласно изложеното в писмения отговор на исковата молба. Ответникът се позовава на обстоятелствата, че съгласно заповед № 8552/18.11.2009 г. за прекратяване на служебното правоотношение на Н. А. е разпоредено на същия да се изплати обезщетение на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, в размер на една брутна заплата за неспазен срок на предизвестие, което е реално изплатено - представен е разплащателен фиш № 1 от ноември 2009г. С разплащателни фишове за месец януари 2009 г. на Н. А. е изплатено обезщетение в размер на две брутни работни заплати, на основание чл. 106, ал.2 от ЗДСл. Общият размер на изплатените обезщетения, на основание чл. 106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл е 2632,50лв., с която сума ответникът счита, че следва да бъде направено прихващане.

С писмения отговор се възразява и срещу претенцията за заплащане на обезщетение, на основание чл. 36.1 от Процедура за съкращаване на персонала на Агенция Митници, утвърдена със Заповед № ЗАМ-613/12.11.2009г. Ответникът излага аргументи, че това обезщетение касае само служители, с които се прекратява служебното правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Позовава се и на обстоятелството, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена, от което следва, че не е налице реално прекратяване на същото.

Изразено е искане исковите претенции на Н. А. да бъдат отхвърлени, както и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал.5 от Гражданския процесуален кодекс е направено възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски, представляващи адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата претенция, като намира за основателно и направеното от ответника възражение за прихващане на обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл с изплатените обезщетения, на основание чл. 106, ал.2 и 4 от ЗДСл.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна: Със заповед № 8552/18.11.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници е прекратено служебното правоотношение на Н. З. А. от длъжността старши инспектор в митница Аерогара С.. С решение № 3272 от 25.10.2010г. на Административен съд – София град, по адм. дело № 8722, по описана съда за 2009г. е отхвърлена жалбата на Н. З. А. срещу заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. Цитираното решение е отменено с решение № 4701/04.04.2011г. на Върховния административен съд на Р. Б., по адм. дело № 435, по описа на съда за 2011г., като е отменена и заповед № 8552/18.11.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници. Решението е влязло в законна сила на 04.04.2011г.

Между страните е безспорно, че в срока по чл. 122, ал.1 от ЗДСл. Н. З. А. не се е явил в администрацията на Агенция Митници, за да заеме длъжността, от която е бил незаконосъобразно уволнен. Между страните не се спори, че към датата на неявяване на служителя за възстановяването на длъжността старши инспектор в митница Аерогара С., размерът на брутното месечно възнаграждение за длъжността е в размер 986,00 лв. Същото е видно от представената служебна бележка изх. № 34/18/09 от 20.05.2011г., издадена от директор на дирекция Организация и управление на човешките ресурси.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Настоящият съдебен състав намира, че не е компетентен да разгледа предявеният иск за присъждане на обезщетение по реда на чл. 36.1 от Процедурата за съкращаване на персонала на Агенция Митници, по следните съображения:

Съгласно чл. 125 от ЗДСл имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред. В разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК е предвидена подведомственост на административните съдилища по исковете за обезщетение за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица. С исковата молба не се претендира обезщетение за вреди от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган. Предявена е претенция с гражданско-правен характер, която не подлежи на разглеждане в съдебния административен процес по реда на чл. 203 АПК, респ. ЗОДОВ. Претендираната сума за обезщетение по реда на чл. 36.1 от Процедурата за съкращаване на персонала на Агенция Митници се дължи на държавния служител при прекратяване на служебното правоотношение при наличие на съответните материалноправни предпоставки и не се предпоставя от произнасяне относно законосъобразността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. За да подлежат на разглеждане от административния съд, исковете следва да са основани на твърдения за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица в тях. В случая ищецът твърди, че в негова полза е налице вземане, произтичащо от прекратяването на служебно правоотношение, което не е обусловено от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органа по назначаването, поради което следва да се приеме, че предявеният иск подлежи на разглеждане по общия исков ред от Софийския районен съд. В този смисъл и определение № 58 от 30.07.2009 г. на ВАС по адм. д. № 31/2009 г., 5-членен с-в, определение № 96 от 10.12.2009 г. на ВАС по адм. д. № 89/2009 г., 5-членен с-в.

Предвид изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че не е компетентен да разгледа искът с правно основание чл. 36.1 от Процедурата за съкращаване на персонала на Агенция Митници, предявен от Н. З. А. срещу Агенция Митници. На основание чл. 135, ал. 2 АПК делото, в тази част следва да бъде изпратено по подсъдност на Софийския районен съд.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим. След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира искът за основателен, по следните съображения:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за времето, през

което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай по отношение на Н. З. А. е налице първата хипотеза - не е заемал друга държавна служба или длъжност по трудово правоотношение за периода 19.11.2009г. до 19.09.2010г. Наличието на тази материалноправна предпоставка се установява от събраните по делото писмени доказателства: служебна книжка № 487 от 09.12.2002г., издадена от Агенция Митници - С. и трудова книжка № 5 от 31.08.1994г., издадена от Главно управление Митници. Неоснователни са възраженията на ответника за недоказаност на посочената материалноправна предпоставка. Излагат се съображения, че е възможно ищецът да е работил по граждански договор или да е бил самоосигуряващо се лице. Тези твърдения са недоказани. Ищецът е представил доказателства, с които се установява липса на ангажираност по трудово и служебно правоотношение за периода 19.11.2009г. до 19.09.2010г. В случай че ответникът твърди, че ищецът е получавал възнаграждения, за същия е била налице възможност да представи доказателства за установяване на твърденията. Такива доказателства не са посочени и представени.

Безспорно е установено, че заповед № 8552/18.11.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници, по силата на която е прекратено служебното правоотношение на Н. З. А. е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила съдебно решение. През целия период, посочен в иска ищецът не е бил зает по трудово или служебно правоотношение. Искът е основателен за периода от десет месеца с оглед императивната разпоредба на чл. 104, ал. 1, изр. 1 от ЗДСл, от 19.11.2009г. до 19.09.2010г.

Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят е посочил брутната заплата на служителя към момента на признаването на прекратяването на служебното му правоотношение за незаконосъобразно. Безспорно е между страните, че брутното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност, към датата на невявяването на Н. А. да заеме длъжността е в размер на 986,00лв. и съответно брутното възнаграждение за периода от десет месеца възлиза на сумата 9860,00лв.

Съгласно допуснатото от съда изменение на иска с определение от 25.01.2012 г., претендираната сума по иска е в размер на 9860,00 лева, като в случая претенцията следва да бъде уважена изцяло. На основание чл. 86 от ЗЗД следва да се присъди лихва. Съдът намира, че претенцията за лихва следва да бъде уважена за периода от признаване на уволнението за незаконосъобразно до окончателно заплащане на сумата. По силата на общата разпоредба на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В случая, за да възникне задължение за работодателя да заплати обезщетение по реда на чл. 104, ал.1 от ЗДСл е необходимо уволнението на служителя да е признато за незаконсъобразно. Тази предпоставка е възникнала на 04.04.2011г., с окончателната отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Настоящата инстанция намира за неоснователно направеното от страна на ответника възражение за наличие на основание за прихващане, предвид изплатените на ищеца

обезщетения по реда на чл. 106, ал.2 и чл. 106, ал.4 от ЗДСл. В Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителят е останал без работа поради незаконно уволнение. Обезщетенията по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл не могат за се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати служебното му, правоотношение, а обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона. В този смисъл е и Решение № 2220/14.02.2011г. на Върховния административен съд на Р. Б., постановено по адм. д. № 6630/2010г., по описа на съда.

С оглед изхода на спора и направеното от ищеца искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва бъде осъдена да заплати на ищеца сумата в размер на 1400,00 (хиляда и четиристотин) лева, представляваща направени по делото разноси, изразяващи се в платено възнаграждение за адвокат. Неоснователни са възраженията за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При материален интерес от 9860.00лв. размерът на минималното адвокатско възнаграждение по Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 644,40лв. Съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/09.07.2004г. в случаите на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. В конкретния случай трикратният размер е 1933,20лв., поради което претендираното възнаграждение от 1400,00лв. не се явява прекомерно

Водим от горното, Административен съд - София-град, I отделение, 16 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Н. З. А., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 9860.00 лв. (девет хиляди осемстотин и шестдесет) лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.04.2011 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. З. А. срещу Агенция Митници за заплащане на законна лихва върху обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в останалата част.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 77/2010 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 16-ти състав, в частта му относно предявения иск от Н. З. А. срещу Агенция Митници, с основание чл. 36.1 от Процедурата за съкращаване на персонала на Агенция Митници,

ИЗПРАЩА делото по подсъдност на Софийски районен съд в тази му част.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Н. З. А., ЕГН: [ЕГН] сумата в размер на 1400.00 лв. (хиляда и четиристотин) лева, представляваща направените във връзка с делото разноси.

Решението, в частта му, която има характер на определение, с която се прекратява

производството по делото и същото се изпраща на Софийски районен съд по подсъдност не подлежи на обжалване.

Решението в останалата част подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаване на препис от съдебния акт.

Административен съдия: